

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., ve věci žalobce **M. P.**, Přerov, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, za účasti osob na řízení zúčastněných: **I. ZÁMAREÁL, s.r.o.**, se sídlem K Moštěnici 265/8a, Přerov VI - Újezdec, **II. V. H.**, **III. J. P.**, **IV. PROFISTAV PŘEROV, a.s.**, se sídlem K Moštěnici 265/8a, Přerov VI - Újezdec, a **V. K. Š.**, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 4.9.2013, č.j. KUOK 72398/2013, ve věci existence veřejně přístupné účelové cesty,

t a k t o :

I. Rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 4.9.2013, č.j. KUOK 72398/2013, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3.000 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoby zúčastněné na řízení **nemají právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou k soudu v zákonné lhůtě domáhal přezkoumání shora označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Přerova (dále jen „MmPř“) ze dne 24.5.2013, č.j. MMPř/069461/2013/SKO, který v působnosti silničního správního úřadu dle § 40 odst. 5 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZPK“), postupem dle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“) určil, že pozemní komunikace na pozemku parc. č. X v k.ú. Újezdec u Přerova je ve smyslu § 7 odst. 2 ZPK účelová komunikace v uzavřeném objektu a není přístupná veřejně. Dále MmPř ve výroku rozhodnutí uvedl, že tento právní vztah vznikl uzavřením objektu v roce 1995 a dosud trvá.

Žalobce požadoval zrušení napadeného rozhodnutí. V žalobě namítal, že:

- 1) rozhodnutí žalovaného vykazuje v odůvodnění nedostatky, které ho činí téměř nepřezkoumatelným, neboť směšuje skutková zjištění a právní závěry MmPř se zjištěními a závěry vlastními, stejně jako se závěry obsaženými v odvolání žalobce a opisuje bez dalšího obsah spisu MmPř;
- 2) žalovaný nerespektoval ve svém rozhodnutí zásadu nepravé retroaktivity. Předmětná komunikace vznikla za účinnosti zákona č. 135/1961 Sb., který nerozlišoval mezi veřejnou a neveřejnou účelovou komunikací. Jelikož ZPK neobsahuje přechodná ustanovení týkající se režimu místních komunikací vzniklých před jeho účinností, je nutno právní vztahy posuzovat podle předpisů platných a účinných v době jejich vzniku (zásada nepravé retroaktivity, na níž odkázal i veřejný ochránce práv ve stanovisku č. 2528/2008/VOP/DS). Proto nerozlišoval-li zákon v době vzniku komunikace veřejné a neveřejné, je nutno přijmout výklad, že komunikace vzniklé za jeho účinnosti je nutno považovat i nadále za komunikace bez tohoto rozlišení, ledaže by došlo ke změně poměrů tak, že by bylo možno bez dopadu na veřejným právem zaručená práva dotčených subjektů silnici „právně uzavřít“ právě s ohledem na tuto změnu;
- 3) bylo-li zjištěno, že vlastník československý stát s právem hospodaření pro Pozemní stavby n.p. zřídil komunikaci, která měla znaky účelové komunikace a sloužila pro potřeby národního podniku a obyvatel rodinných domů a následně i vlastníků garáží, vzniklo k ní obecné užívání a je třeba vyjít z toho, že vlastník komunikaci stavěl s vědomím a předpokládaným souhlasem jejího obecného užívání bez nutnosti vydávat souhlas k užívání konkrétním osobám. Naopak vymezení okruhu uživatelů cesty vlastníkem je právně bezvýznamné (viz judikatura Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 22 Cdo 1868/2000 či 22 Cdo 4109/2009). Stát i jeho právní nástupkyně Stavomontáže Olomouc, a.s. předmětnou komunikaci uznávaly jako účelovou s právem obecného užívání. Dle názoru Ústavního soudu (I. ÚS 263/11) je absurdní, aby po uživatelích původně obecně přístupného pozemku bylo požadováno plnění za jeho užívání;
- 4) závěr žalovaného, že komunikace byla užívána pouze omezeným okruhem osob, nemá oporu v provedeném dokazování. Z logiky věci vyplývá, že okruh osob užívajících komunikaci nebylo možné v době jejího vzniku určit, cesta sloužila nejen vlastníkům garáží, ale i pro potřeby národního podniku a jeho obchodních partnerů, popř. obyvatele rodinných domů, včetně jejich příbuzných, návštěv atp. Názor žalovaného naopak vede k absurdnímu závěru, že žádná slepá ulice není veřejnou komunikací;
- 5) nebylo-li tvrzeno ani prokázáno, že by zbudovatel komunikace (Pozemní stavby, n.p.) vyslovil nesouhlas s jejím veřejným užíváním, a pokud pozemek začal jako pozemní komunikace sloužit, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci

- ze zákona (viz rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 As 36/2010 či Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1378/11). Žalovaný naopak nezákonně uzavřel, že vlastník neměl důvod ke kvalifikovanému nesouhlasu, neboť komunikace byla užívána jen uzavřeným okruhem osob. Tato skutečnost však v řízení prokázána nebyla a i kdyby byla, nebylo by toto zjištění pro právní posouzení věci významné;
- 6) ačkoli je věnování cesty veřejnému užívání právně závazné i pro budoucí vlastníky pozemku, žalovaný dovozuje změnu objektivně existujícího stavu založeného při vzniku komunikace ze žádosti vlastníků garáží z 12.3.1995 o zřízení věcného břemene, jako by byl subjektivní názor vlastníků garáží pro daný objektivní stav určující. Zřízení práva odpovídajícího věcnému břemeni nemůže vyloučit dobrodíní veřejného práva užívání cesty;
- 7) brána byla postavena na předmětném pozemku v roce 1995 právním nástupcem původního vlastníka pozemku svévolně, bez rozhodnutí silničního správního úřadu. Skutečnost, že vlastníci dotčených nemovitostí obdrželi od brány klíče, neznamená, že by se tito vzdali veřejným právem garantovaného práva užívání cesty, a to dokonce s účinky pro ostatní potencionální uživatele komunikace;
- 8) žalovaný učinil skutkové závěry o okolnostech, které nebyly předmětem dokazování, a to, že předmětná brána byla před 12.6.2012 uzavírána, a dále, že komunikace mezi ústím do krajské silnice a bránou je v právně uzavřeném areálu. Naopak brána, která způsobila překážku silničnímu provozu, není umístěna v ústí účelové komunikace do krajské (dříve státní) silnice, proto nemůže být součástí uzavřeného areálu;
- 9) žalovaný se výslovně odmítl zabývat žalobcem v odvolání zmiňovanými odkazy na relevantní judikaturu a stanovisko veřejného ochránce práv.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Uvedl, že žalobci náleží sice právo vytvořit si svůj názor na věc, avšak hodnocení podkladů pro rozhodnutí přísluší správním orgánům. Pouhý nesouhlas žalobce se závěry žalovaného nečiní jeho rozhodnutí nepřezkoumatelným. Žalobce interpretuje účelově judikaturu a právo vlastnit majetek zakotvené v čl. 11 Listiny základních práv a svobod vykládá pouze směrem ke své osobě. Ve zbytku odkázal na obsah napadeného rozhodnutí.

K žalobě se dále vyjádřil Mgr. V.H., jakožto osoba na řízení zúčastněná – vlastník sousedního pozemku. Uvedl, že v řízení bylo prokázáno, že předmětná cesta byla po dlouhá desetiletí veřejně přístupná a žádná brána se na ní nevyskytovala. Brána byla postavena nelegálně a byla považována vlastníky dotčených nemovitostí za dočasné opatření k zabránění krádežím kovů v okolních firmách. Dále uvedl, že v průběhu projednávání věci na MmPř pocítoval stranění vlastníku předmětné cesty, neboť jednatel vlastníka měl být údajně dříve pracovníkem MmPř. Jím již dříve podaný podnět k odstranění nelegální stavby brány byl MmPř ignorován. Sám se domohl práva užívat předmětnou komunikaci na základě rozhodnutí MmPř dle § 5 občanského zákoníku. Komunikace není a nikdy nebyla součástí uzavřeného areálu, naopak je od uzavřeného areálu společnosti ZÁMAREÁL s.r.o. oddělena budovou a pevným oplocením.

Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů [§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)] napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Podle § 2 odst. 1 ZPK pozemní komunikace je dopravní cesta určená k užití silničními a jinými vozidly a chodci, včetně pevných zařízení nutných pro zajištění tohoto užití a jeho bezpečnosti.

Podle § 7 odst. 1 ZPK je účelová komunikace pozemní komunikace, která slouží ke spojení jednotlivých nemovitostí pro potřeby vlastníků těchto nemovitostí nebo ke spojení těchto nemovitostí s ostatními pozemními komunikacemi nebo k obhospodařování zemědělských a lesních pozemků. Příslušný silniční správní úřad může na návrh vlastníka účelové komunikace a po projednání s příslušným orgánem Policie České republiky upravit nebo omezit veřejný přístup na účelovou komunikaci, pokud je to nezbytně nutné k ochraně oprávněných zájmů tohoto vlastníka.

Podle odst. 2 téhož ustanovení je účelovou komunikací i pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu. Tato účelová komunikace není přístupná veřejně, ale v rozsahu a způsobem, který stanoví vlastník nebo provozovatel uzavřeného prostoru nebo objektu. V pochybnostech, zda z hlediska pozemní komunikace jde o uzavřený prostor nebo objekt, rozhoduje příslušný silniční správní úřad.

Podle § 19 odst. 1 ZPK v mezích zvláštních předpisů upravujících provoz na pozemních komunikacích a za podmínek stanovených tímto zákonem smí každý užívat pozemní komunikace bezplatně obvyklým způsobem a k účelům, ke kterým jsou určeny (dále jen "obecné užívání"), pokud pro zvláštní případy nestanoví tento zákon nebo zvláštní předpis jinak. Uživatel se musí přizpůsobit stavebnímu stavu a dopravně technickému stavu dotčené pozemní komunikace.

Krajský soud předně uvádí, že z § 142 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.“), vyplývá, že správní orgán nepostupuje dle § 142 odst. 1 s.ř., tj. nerozhodne o vzniku, trvání nebo zániku určitého právního vztahu, jestliže může otázku jeho vzniku, trvání nebo zániku řešit v rámci jiného správního řízení. Žádost žalobce měla být proto dle názoru soudu vyhodnocena spíše jako podnět k zahájení řízení o odstranění pevné překážky z cesty dle § 29 ZPK, v jehož rámci by se silniční správní úřad zabýval, jakožto otázkou předběžnou, tím, zda cesta, na níž se má nacházet překážka, je vůbec pozemní komunikací, a dále, zda se jedná o pozemní komunikaci veřejně přístupnou. Pokud by bylo zjištěno, že předmětná pevná překážka je stavbou, bylo případně na místě zvážení zahájení řízení o odstranění stavby. Samotná deklarace existence veřejně přístupné komunikace na dotčeném pozemku však není způsobila zamezit trvání případného protiprávního stavu v podobě existence pevné překážky na cestě.

Mezi účastníky řízení je nesporné, že na pozemku parc. č. X v k.ú. Újezdec u Přerova se nachází pozemní komunikace ve smyslu § 2 odst. 1 ZPK, i to, že se jedná o komunikaci účelovou. Naopak sporným je mezi účastníky, zda se předmětná pozemní komunikace nachází v uzavřeném prostoru nebo objektu ve smyslu § 7 odst. 2 ZPK, resp. zda je tato komunikace veřejně přístupná.

Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že předmětná účelová komunikace veřejně přístupná není, neboť se nachází v uzavřeném prostoru. MmPř v rozhodnutí uvedl: „*Pozemní komunikace na p. č. X spolu s jejím pokračováním na p. č. X a samotným areálem garáží na p. č. X a X2 má charakter uzavřeného prostoru*

ve smyslu § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, jelikož její uzavřenost tvoří částečně souvislé oplocení, částečně zdi sousedních nemovitostí a areálů a uzamykaná brána, a slouží omezenému, jasně danému okruhu uživatelů. Komunikace je slepá, nikam dál nevede (nelze ji využít jako průjezd), slouží pouze k přístupu ke garážím a ostatním nemovitostem v tomto uzavřeném prostoru. Před vjezdem ke garážím je na pozemku p.č.X osazena další uzamykatelná brána, která uzavírá areál garáží samotných. Správní orgán proto dospěl k závěru, že objekt nebo prostor je v současnosti fyzicky uzavřený, je proto splněna podmínka uzavřenosti dle citovaného ustanovení § 7 odst. 2 zákona o pozemních komunikacích, jde o pozemní komunikace v uzavřeném prostoru nebo objektu, která slouží potřebě vlastníka nebo provozovatele uzavřeného prostoru nebo objektu.“

Žalovaný v napadeném rozhodnutí skutkový i právní závěr MmPř korigoval tak, že předmětný areál je fyzicky uzavřen až od místa, kde se nachází brána, v části, od napojení na silnici po bránu lze dle žalovaného hovořit toliko o areálu uzavřeném právně, neboť v uvedeném úseku sice vjezd na předmětnou komunikaci není nijak omezen, jedná se však o pozemek ve vlastnictví soukromého subjektu. Část komunikace před branou nadto není dopravně využitelná bez návaznosti na její pokračování za branou.

S uvedenými závěry se však krajský soud, stejně jako žalobce a osoba na řízení zúčastněná, neztotožňuje. V první řadě je třeba uvést, že MmPř zřetelně opomenul při slovním popisu předmětného „areálu“, jehož má být sporná cesta součástí, zmínit rovněž pozemek parc. č. X, který navazuje na pozemek parc. č. X a napojuje jej na pozemky parc. č. X a X, jež jsou prostorem před samotnými garážemi. Pozemek parc.č. X se totiž s pozemkem parc.č. X stýká toliko rohem, tudíž bez pozemku parc. č. X nelze hovořit o uzavřeném prostoru bez dalšího, neboť by se nejednalo o prostor souvislý. Dále není krajskému soudu zřejmé, jaký význam přisuzuje žalovaný skutkovému zjištění, že se na pozemku parc. č. X nachází další uzamykatelná brána, jež tedy logicky uzavřený prostor rozděluje na další dvě uzavřené samostatné části. Zejména však dle názoru krajského soudu nemůže účelová pozemní komunikace, nacházející se na pozemku parc.č. X, splňovat charakteristiku § 7 odst. 2 ZPK, totiž, že se nachází v uzavřeném prostoru nebo objektu, u něž by měl pravidla užívání takové komunikace určovat vlastník či provozovatel daného prostoru či objektu. Důvodem pro tento závěr soudu je skutečnost, že předmětný pozemek parc.č. X se nenachází v určitém uzavřeném prostoru, nýbrž že by dle názoru správních úřadů měl sám uzavřeným prostorem být. Z katastrální mapy a fotodokumentace, které jsou součástí správního spisu, je totiž zjevné, že se jedná o cestu **mezi** dvěma areály, nikoli o cestu, která by vedla vnitřním prostorem určitého objektu či uzavřeného prostoru, popř. i po vnějším okraji takového uzavřeného prostoru. Má-li se totiž účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 2 ZPK nacházet v uzavřeném prostoru či objektu, je nezbytné, aby byla taková cesta alespoň z jedné strany obklopena pozemkem, jenž by spolu s předmětnou cestou uzavřený prostor vytvářel. Tak tomu však v posuzované věci není, neboť správní orgány prohlásily za uzavřený prostor cestu samotnou. Dalším důvodem, pro který nelze závěr správních orgánů o uzavřenosti předmětného prostoru akceptovat, je skutečnost, že na uzavření daného prostoru se má podílet rovněž brána, která byla dle žalobce a osoby na řízení zúčastněné Mgr. H. umístěna na předmětný pozemek nezákonně. Konečně je nutné poukázat na skutečnost, že vlastníky pozemků parc. č. X, X, X a X jsou subjekty odlišné od vlastníka pozemku

parc. č. X. Spoluvlastníky pozemků parc. č. X a X jsou vlastníci dotčených garáží, mezi nimi i žalobce, tudíž o uzavřeném prostoru řízeném vůlí vlastníka, nelze hovořit.

Právní závěr žalovaného, že pozemní komunikace na pozemku parc. č. X v k.ú. Újezdec u Přerova je ve smyslu § 7 odst. 2 ZPK účelová komunikace v uzavřeném objektu, je tudíž chybný.

Správní orgány se budou proto povinny po vrácení věci soudem zabývat znaky předmětné komunikace, jakožto komunikace účelové ve smyslu § 7 odst. 1 ZPK, jak je vymezila obsáhlá judikatura civilních, správních soudů a Ústavního soudu. Podmínky vzniku veřejně přístupné účelové komunikace shrnul zejména Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 12. 2009, č. j. 1 As 76/2009 - 60, který byl publikován pod č. 2028/2010 Sb. NSS a je dostupný na www.nssoud.cz, a dále v ústavněprávní rovině se problematikou veřejně přístupných účelových komunikací zabýval Ústavní soud v nálezu sp. zn. II. ÚS 268/06 ze dne 9. 1. 2008.

Ve vztahu k souhlasu se vznikem veřejně přístupné účelové komunikace soudy dovodily, že jestliže vlastník se zřízením veřejně přístupné účelové komunikace souhlasil, jsou jeho soukromá práva v takovém případě omezena veřejnoprávním institutem obecného užívání pozemní komunikace. Obecné užívání pozemní komunikace nemůže být vyloučeno pozdějším jednostranným úkonem vlastníka, jenž takový souhlas udělil, ani jeho právního nástupce. Nutno upozornit, že souhlas vlastníka nemusí být projevem výslovně, obvykle totiž půjde o souhlas vyjádřený konkludentně. Pokud vlastník pozemku v minulosti, kdy pozemek začal sloužit jako veřejně přístupná účelová komunikace, s tímto nevyslovil kvalifikovaný nesouhlas, jde o veřejně přístupnou účelovou komunikaci, vzniklou ze zákona. Stačí tedy, aby vlastník strpěl užívání pozemku jako komunikace. Naproti tomu v případě nesouhlasu musí jít o aktivní jednání vlastníka pozemku.

Veřejnou cestou se tedy pozemek stává jeho věnováním obecnému užívání, ať již vlastníkem výslovně projeveným souhlasem nebo konkludentním strpěním. Pokud je účelová komunikace zřízena, je její právní status závazný i pro budoucí majitele pozemku, na kterém leží účelová komunikace. Tyto osoby tedy nejsou oprávněny komunikaci ze své vůle bez dalšího uzavřít (srov. též § 7 odst. 1 in fine zákona o pozemních komunikacích).“

V rozsudku ze dne 9. 6. 2011, č. j. 5 As 36/2010 - 204, který byl publikován pod č. 2390/2011 Sb. NSS Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, který formuloval v právní větě, že „Vlastník pozemku je vázán byť i konkludentním souhlasem svého právního předchůdce s tím, aby byl tento pozemek užíván jako veřejná účelová komunikace ve smyslu § 7 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích; to však neplatí v případě, kdy k věnování pozemku obecnému užívání jako veřejné cesty došlo v době, kdy byl tento pozemek protiprávně odňat původnímu vlastníkov, pokud byl posléze tomuto vlastníkov nebo jeho právním nástupcům navrácen v restituci.“ O popsany případ se však v posuzované věci nejedná.

Pro tyto účely nelze dle názoru krajského soudu považovat skutkový stav popsany MmPř a žalovaným za zjištěný v míře, která by dostačovala k řádnému posouzení věci. Soudu není z obsahu napadeného rozhodnutí zřejmé, na základě jakých důkazů dospěl žalovaný k závěru, že v době, kdy s předmětným pozemkem hospodařily Pozemní stavby n.p., byla sporná komunikace využívána

toliko uzavřeným okruhem osob, tj. pouze vlastníky sousedních rodinných domů a garáží, a proč usoudil, že nebylo nutné od počátku existence cesty dát jakkoli najevo omezení její veřejné přístupnosti. Dále není krajskému soudu zřejmé, na základě jaké úvahy považoval MmPř a v souladu s ním i žalovaný za výchozí teprve stav užívání cesty v roce 1995, když není sporu o tom, že rok 1995 není rokem vzniku předmětné cesty.

Dále lze souhlasit s žalobcem, že skutkové zjištění žalovaného, že předmětná brána byla fakticky uzamykána, nemá oporu ve správním spise, když za důkaz o uvedené skutečnosti nelze považovat nepodložené tvrzení MmPř o této skutečnosti v protokolu o jednání ze dne 17.4.2013.

Pokud jde o právní úpravu, jež je pro posouzení věci relevantní, poukazuje soud na skutečnost, že otázka veřejné přístupnosti účelových komunikací, vzniklých za účinnosti zákona č. 135/1961 Sb., o pozemních komunikacích (silniční zákon), byla upravena v § 23 vyhlášky č. 136/1961 Sb., kterou se provádí zákon o pozemních komunikacích (silniční zákon), tak, že účelové komunikace v uzavřených prostorech a objektech jsou neveřejnými cestami; jiné účelové komunikace může prohlásit neveřejnými místní národní výbor na návrh vlastníka (uživatele) dotčené komunikace. Jinými slovy i „starý“ silniční zákon považoval účelové komunikace obecně za komunikace veřejně přístupné.

Dále má krajský soud pochybnosti o správnosti závěru žalovaného, že z žádosti vlastníků garáží o „dopsání břemene na KÚ Újezdec na používání cesty p.č. X aX ve vlastnictví Stavomontáží a.s. Olomouc pro vlastníky garáží“ z 12.3.1995, lze dovodit, že by tito vlastníci dávali jednoznačně najevo své srozumění s tím, že jim vůči předmětné cestě nesvědčí veřejnoprávní oprávnění obecného užívání. Předmětný návrh lze interpretovat dle názoru soudu spíše jako snahu vlastníků o získání záruky přístupu ke svým garážím v reakci na zbudování předmětné brány tehdejším vlastníkem pozemku, tj. snahu mít „černé na bílém“, že jim nebude přístup k jejich garážím zamezen, resp. že jim bude tento garantován. V uvedeném dokumentu, který je podepsán vlastníky garáží i zástupcem společnosti Stavomontáže Olomouc a.s., ostatně není uvedeno, že by se mělo jednat o zřízení práva odpovídajícího věcnému břemenu za úplatu. Dále z výpisu z katastru nemovitostí, který je obsahem spisu, vyplývá, že ke zřízení věcných břemen na základě uvedené žádosti fakticky nedošlo.

Krajský soud proto shrnuje, že žaloba je důvodná, neboť napadené rozhodnutí je nezákonné dle § 78 odst. 1 s.ř.s. Nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívá v nesprávném právním posouzení věci. Dílem trpí napadené rozhodnutí také vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť dílčí skutkové závěry, které vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemají oporu ve správním spisu, jak je rozvedeno shora. Proto soud rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že v řízení procesně úspěšný žalobce má právo vůči žalovanému na náhradu nákladů řízení. Náklady žalobce ve výši 3.000 Kč představuje zaplacený soudní poplatek. Vzhledem k odlišné úpravě s.ř.s. a o.s.ř., týkající se nabytí právní moci rozhodnutí (srov. § 54

odst. 5 s.ř.s., § 159, § 160 odst. 1 o.s.ř.), uložil soud žalovanému povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení do 30 dnů od právní moci rozsudku.

O náhradě nákladů řízení osob na řízení zúčastněných rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s.ř.s., podle nějž má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu nákladů jen v souvislosti s plněním povinností uložených soudem. Soud však v řízení osobám na řízení zúčastněným žádné povinnosti neukládal. Tyto osoby toliko využily svého práva vyjádřit se k žalobě a účastnit se jednání soudu, za což jim však náhrada nákladů nepřísluší.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

V Ostravě dne 24. září 2015

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu